

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne til B 43, fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Først i forhold til B 34, som ikke har været kommenteret fra radikal side endnu: Vi er sådan set positivt indstillet, men betragter det som et SU-forslag blandt andre SU-forslag, som må ses i forhold til den samlede pakke.

Jeg må sige, at de forslag, som indtil videre er fremkommet på SU-området, ikke rigtig sådan højstemt kvalificerer til, at nu må vi have en stor reform. Det er betydelige ændringer for den enkelte studerende, men det er ikke en reform, som grundlæggende ændrer vores SU-systemer.

Der har ministeren jo også klart sagt, at vi har et udmærket SU-system i dets grundfunktion. Så synes jeg måske, man skal lade være med at iklæde det reformens store vinger og i stedet for sige, at man vil gerne drøfte, om man skal lave nogle hensigtsmæssige ændringer i den måde, systemet grundlæggende fungerer på, og at det her kunne være en af måderne, hvis man kan hindre misbrug, og at folk melder sig til uddannelse af rent overfladiske grunde for at få en låneadgang.

Kl. 14.25

B 43 er derimod *ikke* et SU-forslag. Det er et ligestillingsforslag og et ligebehandlingsforslag. Hele pointen i forslaget er, at handicappede skal sikres samme frie valg af uddannelse som andre. Det bygger på den selvfølgelig antagelse, at handicappede gør sig præcis de samme overvejelser om interesser, evner og arbejdsmarked som alle andre kommende studerende.

For det er nemlig ikke ligestilling eller ligebehandling, at man som handicappet skal lade sit uddannelsesvalg afhænge af, om en kommunal sagsbehandler vurderer det som realistisk, ene og alene fordi man har brug for en anden økonomi, fordi man ikke er i stand til at have erhvervsarbejde som studerende.

Og der er eksempler, eksempler, som ingen i øvrigt ville finde sig i: at kommunen ikke vil støtte det første uddannelsesvalg; at kommunen ikke vil støtte en given fagkombination; at kommunen kun vil give en revalideringsplan til bachelorniveauet og derfor sætter en effektiv stopper for, at man kan få en kandidatuddannelse.

Vi taler altså om studerende, der opfylder de helt almindelige adgangskrav, der har taget en kompetencegivende, studieadgangsgivende

ungdomsuddannelse, nogle af dem med møje og besvær, og så skal de sættes denne hindring i vejen.

Jeg kvitterer selvfølgelig for tilliden til, at den radikale gruppe burde have ryddet alle problemer af vejen i forhold til det her forslag. Det tager vi til os. Men vi er blevet ydmyge i forhold til, at det her faktisk var noget, som flere ministerier bøvlede med under SR-regeringen.

Der er heldigvis sket en række ting, som gør, at det er realistisk at iværksætte et lovforberedende arbejde nu med henblik på et lovforslag i samlingen 2003-04. Og det er jo bl.a., fordi vi er blevet klogere på hele arbejdsevnebegrebet i regi af førtidspensionsreformen, og at det er blevet meget klarere, at vi netop kan løse det her for sig.

Vi stiller sådan set ikke krav om, at vi har fundet nogle særlig gode løsninger, men vi ved, at andre har tænkt med os, SU-rådet har tænkt med, DSI har tænkt med og fundet nogle udmærkede retningslinjer, som kunne være retningsgivende for det lovforberedende arbejde: ensartethed, selvfølgelig, i behandlingen, retssikkerhed, at forsøge at begrænse papirarbejdet, så det bliver så ubureaukratisk som muligt, at det er erhvervsevnenedsættelsen, som er afgørende og dermed også det, som gør, om det er realistisk at varetage et studenterjob.

Det, som har berørt mig meget i diskussionerne om det her, som jeg også havde som undervisningsminister, var den – hvad skal man sige – næsten offervilje, der var til stede hos handicappede i forhold til det at få en ligebehandling: Vi vil meget hellere have lidt lavere levevilkår, end vi vil udsættes for, at vore studieønsker skal gøres til genstand for en overvejelse over, om vi nu kan leve af det eller ej.

Og det er jo klart, for det er ikke rimeligt, og det er ikke værdigt, og det er ikke noget, vi byder andre kommende studerende, at de skal stilles til regnskab for, om det nu er realistisk med det valg, de traf.

Finansieringen er meget enkel. Den har heller ikke noget med SU-systemet som sådan at gøre. Der vil jo være sparede midler fra revalideringen, for det, vi hører fra de forskellige miljøer, er, at man faktisk gerne vil have en mulighed for ikke at komme under revalidering og derved få et friere valg.

Der er en nettoudgift for studerende under 25 – det er klart – på omkring 1.500 kr. pr. måned, men en tilsvarende besparelse for studerende over 25 på en 3.000-4.000 kr. pr. måned, ligesom